

DAVID SAFIER

MÉS MALEÏT KARMA

Empúries

narrativa

David Safier

Més maleit karma

Traducció de Carlota Gurt Daví

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Mieses Karma hoch 2*
© 2015 by Rowohlt Verlag GmbH

Primera edició: novembre del 2015

© de la traducció: Carlota Gurt Daví, 2015

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 24.777-2015
ISBN: 978-84-16367-28-3

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

El dia que vam morir tots dos no va ser precisament divertit. I no només a causa de la nostra mort. Per ser exacta, aquest fet es va col·locar en la sisena posició del rànquing dels pitjors moments del dia. Uns llocs més avall, en la desena posició, hi havia el moment en què la meva companya de pis, la Sylvie, se m'havia plantat davant del llit de l'Ikea feia unes hores, m'havia tret la manta d'una estirada i m'havia esbroncat:

—Daisy, fa cinc mesos que no pagues el lloguer.

—I per això em despertes tan d'hora? —vaig rondinar. Els meus ulls intentaven, en va, acostumar-se a la llum del dia i el cap em feia entendre que la nit anterior m'hauria d'haver begut entre tres i vuit tequiles menys.

—Són les dues del migdia —va ser la rèplica aguda de la Sylvie. Portava la seva roba burgesa d'estudiant de Dret de darrer semestre, mentre que jo m'estava estirada davant seu amb roba interior tronada.

—Ja t'ho deia jo, que és d'hora.

Em vaig tornar a tapar amb la manta fins al cap,

però la vaca burra me la va tornar a arrabassar. Llavors vaig obrir els ulls una mica més que dues esclertes i em vaig adonar que els altres dos companys de pis també eren a la meva minihabitació, de la qual la Sylvie un cop va dir que hi havia zones assolades per huracans més endreçades. Allà palplantats hi havia, d'una banda, l'Aysche, una professora en pràctiques rodanxona, que en un futur volia ensenyar als fills d'immigrants pobres que podien ser alguna cosa més que un clixé, i de l'altra, en Jannis, el meu millor amic des que anàvem a escola. El noi prim amb ulleres era l'únic dels tres que no semblava de tan mal humor com un salafista en un concert de la Miley Cyrus.

—El teu rotllo d'una nit —va remugar l'Aysche— ha pixat dret al vàter.

Em vaig tombar. El brasiler escultural que m'havia emportat la nit anterior de la pista de ball del club Berg-hain ja havia marxat. Sense quedar-se a esmorzar. Així m'agraden els homes a mi.

—Què t'hi jugues —va seguir burxant l'Aysche— que no saps ni com es diu?

—I tant que ho sé —li vaig replicar amb una certa insolència. Senzillament no podia suportar que ningú em fes retrets de bon matí.

—I com es diu?

—Hum... —No hi havia manera que em vingués al cap, però feia de mal reconèixer-ho i vaig mirar de trobar un altre nom que sonés brasiler. Per desgràcia, la closca em retrunyia de tal manera que només se m'acudien bestieses, coses com ara Benplantado, Benoloroso o Cigalinho. Era millor que em guardés aquells noms per a mi.

—Es deia Falcao —va etzibar l'Aysche.

—I com coi ho saps tu, això? —li vaig preguntar sorpresa.

—Fa setmanes que t'explico que m'interessa!

Ai, merda, era ella. La nit anterior no hi vaig pensar. Com s'oblida tot quan estàs trompa. I t'has papat unes quantes pastilles. I quan vas calenta. Sobretot, quan vas calenta.

Em vaig sobreposar una mica, em vaig recolzar a la paret i vaig dir:

—M'has d'estar agraïda.

—Agraïda?

—Ara ja saps que pixa dret i que no fa per tu.

L'Aysche no m'estava agraïda.

—Ens podem tornar a centrar en el que és important? —va remugar la Sylvie—. Volem el lloguer.

—El pagaré quan em donin un altre paper.

—Daisy, ja fa una eternitat que vas tenir l'última feina d'actriu remunerada.

—Bah, l'eternitat és una cosa molt relativa en l'esdevenir de la història de l'univers —vaig replicar.

Feia set mesos havia interpretat una noia que trobava un cadàver mentre feia jòguing a *Número d'expedient XY*. La meva única frase en aquell rodatge va ser: «Em sembla que he ensopegat amb alguna cosa».

—Per variar, què et semblaria una feina com cal? —va proposar l'Aysche, impertinent.

—Un fàstic —vaig contestar.

D'alguna manera, jo no estava feta per a les feines com cal. Ho havia provat alguna vegada i no m'hi havia divertit gens.

—Segur que la Daisy aconseguirà un altre paper —va intentar en Jannis conciliador, mentre es netejava les ulleres amb la samarreta gastada.

Era l'única persona del globus terraquí que encara creia en el meu talent. Ja hi creia quan vaig fer de bèstia a *La bella i la bèstia* amb el grup de teatre de l'institut de Bremerhaven. Fins i tot quan vaig interpretar el paper secundari d'una jove drogoaddicta a *L'escena del crim de Kiel* i un important setmanari va opinar que «el talent jove és una altra cosa». I va continuar creient en mi després que jo perdés la feina en una telenovella perquè la redactora responsable de la cadena era de l'opinió que la gent no vol veure «cares femenines amb caràcter» en el programa de la tarda. Amb «cares femenines amb caràcter» lògicament s'havia referit a algú com jo: amb el nas una mica tort, uns cabells rebels propis d'un gos rodamón i un color d'ulls indefinit. Quan la paia redactora em va informar que hi havia una cosa anomenada *cirurgia plàstica nasal*, li vaig respondre que estaria encantada d'ocupar-me que ella la necessités. Això no va contribuir precisament al fet que aquella cadena em donés més feines.

—Volem els diners ara —va declarar la Sylvie amb determinació.

—Des de quan us heu tornat tan refotudament serioses vosaltres dues? —vaig voler saber. Abans ens dedicàvem a recórrer juntes la nit berlinesa com a millors amigues i ara, de cop i volta, eren unes noies adultes i ximplés.

—Jo estic planificant una boda que s'ha de finançar —va continuar collant la Sylvie.

—Tu i el teu somni de princeses —vaig somriure amb indulgència.

Li va canviar la cara.

—Saps que abans, a les princeses, les obligaven a casar-se? —vaig dir amb amabilitat—. I després es trobaven en un castell humit dels Carpats, amb un paio vell i gras que no havia sentit mai a parlar de neteges dentals professionals.

—Daisy, tan romàntica com sempre —va somriure en Jannis, i es va tornar a posar les ulleres ben netes.

—Els humans són els únics éssers —vaig continuar jo— que es volen lligar per sempre a una sola parella.

—Això és el que fa que la humanitat sigui tan especial —va opinar la Sylvie.

—També som els únics éssers que hem inventat les armes atòmiques, els residus tòxics i en Ronald McDonald.

—No entendràs mai què és l'amor, Daisy —va replicar la meva companya de pis sense sarcasme, sinó més aviat amb compassió.

Amor. Ja l'havia provat. I no m'havia divertit gens. Menys i tot que una feina com cal. Va ser feia temps a Bremerhaven, quan encara anava a l'institut. En Tom en tenia vint-i-un, estudiava alguna cosa relacionada amb els mitjans i tocava en un grup de música *indie* que es deia Smurffete Lovers. El vaig veure dalt de l'escenari, vaig notar papallones a l'estómac, vam començar a sortir i vaig deixar que em desvirgués. Potser hauria estat més temps amb ell si no hagués estat perquè durant aquelles setmanes la meva mare va tenir un càncer i es va morir a càmera ràpida. Amb en Tom no podia parlar

gaire de la meva pena. Tots els ànims que em donava s'esgotaven amb la constatació que «la mort és un autèntic fàstic».

Dues setmanes després de l'enterrament em va preguntar tímidament: «Quan tornaràs a estar d'humor per ficar-te al llit amb mi?». I al cap de quatre setmanes va posar-hi fi amb les paraules: «La teva pena és una càrrega massa gran per a mi».

En aquell moment, les papallones de l'estómac se'm van morir d'una mort lenta i dolorosa.¹ Després d'allò, va ser just el meu discret company de classe Jannis l'única persona del món amb qui podia parlar sobre tot: sobre la meva mare, amb qui sempre m'havia barallat de mala manera, de la qual cosa em vaig avergonyir tant després que morís; sobre el meu pare, de qui sabia que feia temps que s'entenia amb una companya de la gestoria fiscal on treballava (sí, el pare no va ni esperar que la mort el separés de la mare), i sobre el fet que no hi havia res que em vingués més de gust que deixar la refo-tuda escola, on a més només et molestaven amb segones parts de *Faust*, guerres mundials i estudis de funcions. En Jannis m'entenia. Era l'únic.

Dos dies abans dels exàmens de selectivitat, vaig tocar el dos de casa i em vaig mudar a un pis a Berlín amb l'Aysche i la Sylvie, que encara no s'havien posat a fer carrera i eren unes dones divertides i bones bevedores.

1. De les *Memòries de Casanova*: «No hi ha res que et procuri un dolor més gran que l'amor. Ni la mossegada de l'imponent lleó. Ni la trepitjada d'un ur a les parts nobles. Ni tan sols el cant d'una cantant d'òpera».

En Jannis em va seguir al cap de poc. Ell estudiava Història i jo treballava en el que jo anomenava la meva carrera d'actriu. Sempre volia interpretar papers que significuessin alguna cosa per a mi, que significuessin alguna cosa per a les persones. Com la Meryl Streep o la Glenn Close o la Sandra Bullock. Però, per desgràcia, jo no era una Streep ni una Close ni una Bullock. Per desgràcia jo era sempre jo. En aquell moment, ben entrats els vint anys, en Jannis continuava sent l'única persona de sexe masculí que podia entrar a la meva habitació sense haver-me de ficar al llit d'Ikea amb ell. Una cosa sempre l'havia tingut clara: el sexe destruiria la nostra amistat. I, per a mi, aquella amistat era el més valuós del món.

—I hi ha una altra cosa —va dir la Sylvie.

—Etic impacient per sentir-la.

—Pot ser que ahir a la nit toquessis el meu moneder?

«Si no, com hauria pogut pagar el taxi per tornar a casa?», vaig pensar.

—No, no el vaig tocar —vaig mentir com si fossin paraules impreses per Gutenberg, i vaig afegir amb cara d'ofesa—: I trobo que ets força impertinent de pensar això de mi.

La meva resposta no va convèncer la Sylvie, però com a futura jurista sabia que, sense proves, prevalia el benefici del dubte en favor de l'acusat. Es va mossegar els llavis i llavors va sentenciar:

—Tens fins la setmana vinent per ingressar el lloguer. Si no, te'n vas al carrer.

—I a més a més avui hauràs de netejar el vàter! —va afegir l'Aysche.

Abans que jo pogués replicar res, totes dues ja havien sortit de l'habitació. Vaig respirar alleujada. En Jannis també. La caça de bruixes havia estat desagradable per a ell. I el meu comportament encara més. Incòmode, va agafar una fulla de la planta marcida que hi havia en un test a l'ampit de la finestra. La va esmicolar amb els dits.

—Daisy, ja tens unes quantes factures pendents.

—En Jannis va assenyalar una pila de sobres per obrir.

—A la nostra societat les factures estan sobrevalorades.

—I la sinceritat també?

—Què?

—Aquesta nit t'he vist amb el moneder de la Sylvie.

—Aquell moment, quan em va mirar profundament decebut, es va col·locar a la novena posició dels pitjors moments del dia. Em vaig amagar sota la manta de tanta vergonya que tenia.— Et penses que no et puc veure sota la manta? —va preguntar.

—Sí, és que sóc invisible.

—I quan tornaràs a ser visible?

—Mai.

—És aquest el teu pla per arreglar tot aquest embolic?

—Sí, i el trobo molt creatiu —vaig corroborar.

—I molt meditat.

—Meditar les coses està sobrevalorat.

—És impressionant com en pots arribar a ser, d'adulta, Daisy.

—Oï que sí?

—Ara molt seriosament, la cosa no pot continuar

així. —En Jannis no ho va dir amb to de retret, però sí amb determinació. I jo sabia que tenia raó. La veritat és que la cosa no podia continuar d'aquella manera.

En tot cas, no sense un cafè exprés doble.

Però abans de poder demanar-li a en Jannis que me'n fes un, em va sonar el mòbil. Sense èxit, vaig buscar amb la mirada el telèfon enmig de la meva habitació caòtica plena de mobles reciclats de les escombraries i caps de pizza buides (la pizza era el meu aliment principal: si ja tenia una cara amb caràcter, bé que també em podia treballar una panxa amb caràcter).

En Jannis va engrapar el mòbil dels meus texans, va mirar-se'l i va dir:

—El teu agent.

El meu agent es deia Schmohel i tenia uns contactes nacionals i internacionals extraordinaris... en el passat. Uns trenta anys enllà. Però ara, aquell senyor vell només tenia tres artistes contractats a la seva agència: la meva humil persona, una estrella de les sèries criminals de mitja tarda i un humorista de monòlegs que feia uns jocs de paraules tan terribles que haurien pogut provocar aneurismes cerebrals als espectadors («Com es diu el xinès més lent del món? Xino-xano»).

El vell Schmohel de cabells estufats m'agradava i, per alguna raó incomprendible, jo també a ell, potser perquè no sé quan la seva filla havia trencat relacions amb ell. Sigui com sigui, m'electritzava quan veia el seu nom a la pantalla, perquè que l'Schmohel truqués només podia voler dir que potser tenia un paper per a mi.

Vaig arrabassar el mòbil a en Jannis i el meu agent em va saludar amb les paraules:

—Daisy, bonica, saps parlar francès?

«Ni una sola paraula», hauria estat la resposta correcta. A l'escola havia estudiat llatí com a segona llengua i només en sabia una sola frase: *Quod the fuck?* Però com que en aquest cas es tractava d'un paper, vaig mentir al meu agent:

—I tant que en sé!

—Molt bé, bonica —es va alegrar l'Schmohel—. Què em diries si jo et dic dues paraules: James Bond?

—Diria: «Oh, Déu meu» —vaig cridar, perquè ja sabia que a Babelsberg hi estaven rodant el nou James Bond, que es titulava *You Will Never die Alone*.

—Seria millor que responguessis «*Mon Dieu!*» —va riure l'Schmohel—. Tinc un paper per a tu a la pel·lícula.

—Com l'has aconseguit? —No em podia creure la sort que tenia.

—Conec des de fa temps la productora de Bond, la Barbara Broccoli, de quan el seu pare va fer la pel·lícula amb Sean Connery i ella era una nena que jugava a nines. A la Barbara li ha fallat una actriu i ara ha d'afanyar-se a buscar algú per al paper i, trobant-se amb aquesta urgència, la petita Barbara s'ha recordat del bo del vell Schmohel.

—Quina mena de paper és? —li vaig preguntar esveurada. Tenia la gran esperança que, contra totes les probabilitats, podria ser una noia Bond.

—Interpretaràs una informant del servei secret francès que es mor. És un paper que no arriba a una pàgina.

És a dir, res de noia Bond. Quedava clar. Però, fet i fet, tant era. Qualsevol paper amb text en una pel·lícula

de Bond llançaria per fi la meva carrera. I també em deixaria una mica de pasta al moneder.

—Només hi ha un altre petit detall —va dir l'Schmohel.

—Què?

—Has d'estar als estudis de Babelsberg d'aquí a trenta minuts maquillada. Ho pots fer? Si no, retallaran el paper i hi posaran una figurant que tinguin per allà.

No et pots refiar dels trens de rodalies de Berlín, es prenen els horaris com si fossin unes dades indicatives no vinculants. Així que hauria d'agafar el meu cotxe i, amb el trànsit berlinès, tampoc no seria fàcil d'aconseguir. Però admetre-ho en aquell moment significava no obtenir el paper, així que vaig contestar:

—Ja estic venint.

2

Després de dutxar-me, vestir-me i maquillar-me (tot plegat va durar tres minuts i mig), vaig córrer esverada cap a la porta del pis, on en Jannis em va posar un cafè exprés doble a la mà. Me'l vaig beure d'un glop i vaig cridar contenta:

—Per a una feina així, com a mínim cinquanta mil euros. Per fi em podré permetre roba nova.

—I què més? —em va interpel·lar.

—Mobles.

—I què més? —em va interpel·lar encara amb més insistència.

—Ja trobaré unes quantes coses divertides.

—El lloguer —em va recriminar.

—Ai, sí, sí... és clar —vaig balbucejar—. Estaré realment encantada de pagar-lo.

—M'agradaria continuar compartint pis amb tu una mica més de temps —va dir en Jannis decidit.

—No pateixis, viurem junts tota la vida —vaig replicar.

En Jannis va somriure amb aquell somriure melancòlic que sempre feia que no em sentís a gust. Tenia por que ell sempre hagués estat enamorat de mi en secret, com quan anàvem a l'institut. El dia que va morir la meva mare, vaig tenir un atac de plorera en braços d'en Jannis, i quan per fi em va lliscar per la galta la darrera llàgrima, ell se la va emportar amb un petó suau, però jo no li vaig tornar el petó, perquè llavors jo estava amb en Tom, el campió mundial de l'empatia. Des d'aquella vegada que el vaig rebutjar, en Jannis no havia fet cap altre intent d'apropament.

—Ens veiem —vaig dir, em vaig girar per marxar i, com tan sovint, vaig reprimir la idea que ell pogués tenir sentiments cap a mi. Perquè, en el cas que en Jannis sí que m'estimés, li faria mal; jo no l'estimava. Aquest pensament era del tot insuportable. En Jannis era l'única persona de la Terra a qui no hauria volgut fer mai mal.^{2 3}

Vaig baixar disparada les escales del nostre vell edi-

2. De les Memòries d'*Urrgh*, *home de l'edat de pedra*: «L'amor fer pupa. Pupa ser ximpleria».

3. De les *Memòries de Casanova*: «Si el meu amic Urrgh dominés la regla de tres, faria la següent combinació: l'amor fer pupa. Pupa ser ximpleria. En conseqüència: l'amor ser ximpleria».

fici berlinès, vaig creuar la porta com una fletxa i vaig ficar-me al meu vell Volkswagen Escarabat d'un bot. Els seus bons temps ja quedaven molt enrere. I l'última ITV també. Però corria. I què, si un coi de far de les llargues estava espatllat?

Avançava disparada per Berlín, una ciutat que no deixava mai de fascinar-me. A tot arreu hi havia records de la història. Per desgràcia, sovint desagradable. Així, per exemple, Hitler continuava present en construccions monstruoses de pedra com el Ministeri de Finances. Cada vegada que em feien pensar en Hitler em reafirmava en la meua opinió que Déu no existia. Si Déu existís, per què no havia llençat damunt de Hitler un pastisset de xocolata de mil quilos i ja està? La mare sempre va mirar d'inculcar-me la creença en Déu, però ja d'adolescent jo no em podia imaginar que existís cap mena de poder superior. Això costa de pair quan tens la mare amb càncer en un hospital i el teu pare es petoneja amb aquella Josefina fiscalitzadora. Poc abans de morir, la mare es va interessar de sobte pel budisme, perquè la seva infermera era d'origen indi i l'havia entusiasmat amb el tema. Però, a mi, aquella religió em semblava gairebé tan ingènua com la idea de Déu. Com podia ser que si no eres bo et reencarnessis en un animal? Quina mena de lògica té? Com pot convertir-te en una persona millor, això? I si, en efecte, tots els humans es converteixen en animals, no seria millor que tots fóssim vegetarians? No, allò de la vida després de la mort no existia. Amb tota seguretat, només hi havia el no-res. Igual que abans de la vida. Si hagués existit alguna cosa abans, segur que ens en recordaríem.

—Daisy —em va dir la mare a l'hospital, prima i fràgil per la malaltia—, només és que tens por de creure en alguna cosa més gran.

—Per què m'hauria de fer por? —vaig preguntar amb certa tossuderia.

—Si creguessis en alguna cosa més gran, també veuries que portes alguna cosa grandiosa a dins.

—I què se suposa que és aquesta cosa?

—Ja tindràs temps de descobrir-ho.

En aquell moment no vaig entendre què volia dir la mare i avui continuo sense entendre-ho. A dins no hi porto res de grandios, i ja està.

Durant el trajecte mirava el mòbil de cua d'ull i intentava llegir la pàgina del guió, que mentrestant l'Schmohel m'havia enviat per correu electrònic, a la pantalla esquerdada (segur que més de la meitat de la facturació d'Apple sortia d'arreglar les caigudes dels iPhones). Ai, mare: allò no era una escena de cine qual-sevol. Actuava en una escena amb Bond, James Bond. L'interpretava Marc Barton, el nou actor del 007. Un home que era considerat l'actor més ambiciós de Hollywood i que aquest any havia estat escollit l'Home Viu Més Sexi per la revista *People*. Barton estava casat amb l'actriu Nicole Kelly, que, per la seva banda, havia estat elegida la Dona Viva Més Sexi per l'*Esquire*. Tots dos vivien en un apartament superelegant de Nova York que donava directament a Central Park i formaven una parella en presència de la qual fins i tot Angelina Jolie i Brad Pitt semblaven uns petitburgesos de casa adossada de Bremerhaven. Com me'n sortiria jo, que en l'elecció de la Dona Viva Més Sexi acabaria al lloc 1.782.346.338?

Mentre tot això em passava pel cap, continuava llegint al mòbil. Si ho havia entès bé, havia d'interpretar una informant francesa. Jo donava informació a Bond sobre la localització d'un terrorista que estava en possessió d'una quantitat clarament excessiva de caps nuclears; excessiva per tractar-se d'un desequilibrat mental. Per desgràcia, en aquella escena havia d'intercanviar, en efecte, unes quantes frases en francès amb Bond. Malauradament, no tenia la més petita idea de què volien dir aquelles frases, i no diguem ja de com es pronunciaven. Per tant, faria el ridícul amb totes les de la llei davant de la superestrella internacional d'en Barton.

Tot i així, no em vaig deixar vèncer pel pànic. Esperava que un cop allà tot s'arreglaria sol. I és que jo era una gran partidària de la tesi que la majoria de problemes és molt millor deixar que se solucionin sols. Per començar em volia aprendre la resta del text. I arribar als estudis de Babelsberg. I deixar enrere el policia motoritzat que em feia senyals.

Un policia motoritzat fent-me senyals?

Ai, mare meva, realment tenia un policia al meu costat i em feia indicacions perquè m'aturés a l'esquerra! Vaig fer el que em manava i vaig abaixar la finestreta amb penes i treballs. Aquell policia ben entrenat, que en altres circumstàncies de ben segur hauria trobat bufó amb el seu uniforme de cuir, em va preguntar:

—Hem de mirar el mòbil sense parar mentre conduïm?

—Ai, no sé si vostè ho ha de fer, però jo... —vaig començar.

—La resposta correcta seria: «No, no ho hem de fer» —em va tallar el policia.

Va fer la volta al meu Escarabat i jo resava a Déu perquè no s'adonés de l'adhesiu arcaic de la ITV.

—El seu cotxe no ha passat la ITV.

Cal tenir alguna altra prova de la inexistència de Déu?

—Ara mateix vaig cap a la ITV per renovar-la —vaig somriure.

—I això qui s'ho creu?

—Hum... vostè?

Se li va entenebrir la mirada. Vaig decidir canviar d'estratègia, em vaig apropar al policia i el vaig mirar profundament als ulls entenebrits. Era impensable que el conegut encant de la Daisy no funcionés:

—Com que els té tan bonics, no podria fer els ulls grossos per una vegada?

—Estalviï's les molèsties, sóc homosexual.

I fins aquí el conegut encant de la Daisy.

—Puc presentar-li —vaig proposar— un amic meu ballarí molt simpàtic amb qui passar-s'ho la mar de bé...

—I pot baixar ara mateix del vehicle i donar-me el carnet de conduir.

—El ballarí que conec és dels Chippendales. Interpreta un bomber i fa tot de coses amb la mànega...

El policia em va llançar una mirada encara més tenebrosa.

—... i pel que sembla no hi està interessat —vaig sospirar.

—Ben vist.

Abatuda, vaig baixar del cotxe i li vaig donar la clau

i el carnet de conduir. Em vaig haver d'empassar una multa i unes quantes instruccions dels passos que hauria de seguir en el cas que alguna vegada volgués tornar a conduir el meu cotxe, que s'emportarien amb la grua. A la fi, el policia es va allunyar amb la moto. Frustrada em vaig recolzar a l'Escarabat, vaig mirar el rellotge a la pantalla trencada de l'iPhone i vaig constatar que havia perdut deu valuosos minuts. Presa pel pànic, em vaig plantejar si no hauria d'agafar un rodalies. Però, fins i tot si es dignés a circular segons els horaris, em representaria arribar una mitja hora ben bona tard al lloc del rodatge, és a dir, excedint qualsevol llimitar de tolerància als retards. No tenia pasta per a un taxi. En tot cas, no pas per a un taxi que hagués d'anar més enllà de set-cents metres. Tot i així, vaig fer un bot cap al carrer i vaig aturar el primer que venia en la meva direcció. Hi vaig pujar i li vaig demanar al conductor que em portés a Babelsberg. El pagament es convertiria en un nou problema que hauria de fer el favor de solucionar-se sol mentre el temps anava corrent.

A més, em vaig adonar de seguida que potser m'hauria d'haver mirat millor el conductor. A Berlín de tant en tant pots acabar en mans de taxistes peculiars, i aquell home tatuat tenia l'aspecte d'un combatent txetxè que s'alimentava principalment de pitbulls. Quan aquell paio s'assabentés al cap d'una estona, a Babelsberg, que no podia pagar el trajecte, era poc probable que executés una dansa popular txetxena arrossegat per l'entusiasme. Per crear una mica de bon ambient abans d'arribar, vaig comentar amb el conductor les paraules tatuades que se li veien al coll de brau ben rasurat.

—Aquest tatuatge sembla molt interessant. Què vol dir?

—Sang i honor —va respondre amb un accent marcat. Hauria estat millor no preguntar res.

—A la presó, han fet.

—I com és que vostè era a la presó? —vaig voler saber encuriosida.

—Perquè jo he fet homicidi.

«He fet homicidi» no sonava gens bé. Gens bé en absolut. De fet, sonava bastant com una merda.

—Els metges diu que jo patir un trastorn del control dels impulsos.

—Com diu?

—Això volen dir que jo no poder controlar l'agressivitat.

—Aquesta resposta me la temia.

—Què? —va bramar.

—Res, res —vaig replicar de pressa.

—Però jo ara tenir més ben controlat.

—Vol dir que ara les coses sense importància ja no li fan perdre els estreps? —vaig preguntar jo nerviosa i esperançada a parts iguals.

—Coses sense importància? Quines coses?

—Doncs, si m'invento un cas totalment fictici... per exemple, posem que algú no pagués el trajecte...

—No —va respondre—. No perdria estreps.

—Bé —vaig respirar alleujada.

—Només cames trencaria.

I aquell moment es va situar en la vuitena posició dels pitjors moments del dia.